

LES VACUNES

pel Dr. JOSEP REVENTÓS

II

En el número anterior, parlava de les dues vacunes que al meu entendre calia conèixer primer que cap altre, no perquè fossin més o menys avantajoses per a l'individu vacunat, ni perquè les malalties que eviten o tracten d'evitar fossin més o menys greus que una altra, sino perquè eren les primeres que cal administrar en la vida; era, doncs, per motius purament d'ordre.

Seguint, doncs, aquest ordre, jo crec que la que cal tenir en compte com una de les més profitoses o, millor dit, necessàries, és la vacuna antitífica, per tal d'evitar una tan greu malaltia com és la febre tifoide.

Per a tenir una idea de la febre tifoide, cal saber, encara que sigui molt superficialment, el que és com a malaltia i quins estralls ha fet a la nostra terra.

La febre tifoide és una malaltia endèmica a Barcelona i eminentment contagiosa, d'una evolució de 20 a 30 dies i d'una convalescència de 15 a 25; té una gran varietat de formes clíniques; cal tenir present que l'agent productor de la malaltia és un bacil que ja l'any 1872 Coze i Feltz havien descobert en la sang d'individus malalts de febre tifoide, com era la presència d'uns bacils mòbils i del tamany de 2 a 5 mil·lèsimes de mil·límetre; però les primeres ressenyes certes son les descrites per Eberth, el qual, l'any 1880, fou el primer que comprova la presència del bacil als òrgans dels tifoidics; aquest descobriment d'Eberth va ésser més tard confirmat per nombrosos bacteriòlegs, entre ells el gran Robert Koch.

Des de l'any 1890 fou assenyalada l'existència d'una mena de febre molt semblant a la tifoide des del punt de vista clínic, però diferent per llur agent productor, i va ésser aleshores, després d'uns anys d'estudi, que vingueren a la conclusió de l'existència d'uns bacils que en digueren paratífics i foren batejats per Kaiser i Brion amb el nom de paratífus A i paratífus B.

Esmentem això solament per a parlar de la mortalitat, puix que és molt diferent la presentada pel bacil d'Eberth o el paratífus A.

En general, la mortalitat produïda per la febre tifoide és de 20 per 100 a 40 per 100.

La mortalitat produïda pels paratífus A i B és de 5 a 10 per 100 respectivament.

Gràcies a les estadístiques demogràfiques fetes pel Dr. Nin i Tudó, podem saber el percentatge de defuncions per febre tifoide de l'any 1878 ençà.

Com a detall, direm que en el dit any 1878 Barcelona tenia 251.443 habitants, amb 419 defuncions degudes a febre tifoide; cal advertir, però, que en aquells anys no tenien els perfectes mitjans de laboratori amb què ara comptem per fer un exacte

diagnòstic; a finals del segle passat Barcelona tenia 535.000 habitants amb 528 defuncions per tifus.

L'any 1914 va ésser un any fatal per a tots els països, puix que mentre altres tenien la terrible epidèmia de la gran guerra, a nosaltres, el mes d'octubre esclatà a la capital de Catalunya la més terrible epidèmia de tifus de què es tingui record. Aquesta epidèmia ocasionà a Barcelona 2.267 defuncions i va durar fins a mitjans de gener del 1915.

Com a dada final, direm que ara Barcelona té 1.100.000 habitants i les defuncions per tifoide escassament arriben a 200.

Una vegada feta aquesta petita ressenya del que és la febre tifoide com a malaltia i com a epidèmia, tractaré de fer, d'una manera el més esquemàtica possible, la descripció del que és la vacuna antitífica.

Es pot considerar la Gran Guerra com ocasionadora de l'increment que ha pres, i a ella es deu el conèixer els avantatges de la vacuna; segurament aquest és una dels poquíssims avantatges que la guerra ha donat. Es, doncs, en aquests temps que la vacunació antitífica ha tingut la importància de què era mereixedora.

Es deu a Vincent, que fou un propagandista incansable, la contribució a la vulgarització de l'ús de la vacuna.

Un cop conegudes les favorables estadístiques que cada dia son més extenses, dels avantatges d'a-